

bleska in barv; bila sem sama ravan, posejana s cvetjem daljnih krajev mojega hrepenenja . . .

Veš, kaj se je budilo v moji duši, ko sem postala včasi v družbi tiha in otožna? Ljubav, ki je ostala prikrita in ni vedel nihče zanj, ker je nisem izdala nikomur. Še sedaj ljubim moža ponosnega in samozavestnega, ki pa ne ve za mojo ljubav. Svojo sveto skrivnost nesem s sabo v grob.

Kakor plapolajoč plamen je bilo moje življenje, a sedaj že ugasuje. In da ugasne še prej, ga pogasijo moje solze . . .“ —

Poljubil sem jo na potno čelo in jo tolažil. A s komaj slišnim glasom je odvrnila:

„Ne, ne, saj vem, kako je z mano!“

Odhitel sem na prosto.

Zunaj je bilo pomladno solučno jutro, nebo se je smejalo, drevje se je smejalo, žito se je že venčalo s klasjem.

Naslonil sem se na staro belo brezo in sem zaihtel.

Potem je prišel večer, ves tih in zlat. Z rdečo lučjo je barvalo solnce daljne griče in stene po sobi. Neline roke so bile takrat še belejše. V okvirju svojih las je bila sedaj res kot mak, ki je povenil sredi med bujnim, zlatim žitom v solučnem poletju.

In ravno, ko ji je privrel zadnji vzdih iz grudi in so se ji zaprle za večno lepe, sanjave oči, je zapel nekdo zunaj na polju veselo, da je zazvenelo vseokrog in se je trepetaje porazgubil odmev v vzduhu.

Nauk.

Zvezd ne trgaj in bogov ne prosi!
 Kar dosežeš v ravnem polju, kosi,
 a ne dvigaj želje do višin,
 in ne vabi žarkov v mrak globin,
 in ne kliči vesne v zimski sneg,
 ne na skale mirnih sinjih rek:
 tiger bodi ali uzdo nosi,
 a na raj ne trkaj, vanj ne prosi!

Vladimir Levstik.

